

Порівняно з іншими країнами в Україні природні катаклізми бувають не досить часто. Збитки ж за подіями техногенного характеру складають більшу частину всіх втрат. На сьогоднішній день в Україні страхові компанії не забезпечують достатнього покриття збитків від катастрофічних ризиків. Ліквідація наслідків надзвичайних ситуацій здійснюється переважно за рахунок бюджетних коштів, що створює надмірне навантаження на державний бюджет та, в цілому, знижує ефективність перерозподілу коштів через бюджетну сферу. Основними напрямками оптимізації джерел відшкодування збитків від природних катастроф в Україні є підвищення участі страхових компаній у компенсації таких збитків з урахуванням можливостей залучення фінансових ресурсів фондового ринку через емісію облігацій катастроф.

Серед основних напрямків удосконалення системи державного регулювання і нагляду у сфері страхування катастрофічних ризиків в Україні визначені наступні:

включення страхування ризиків стихійних лих до обов'язкових видів страхування;

впровадження державно-приватного партнерства у сфері управління ризиками катастроф;

удосконалення нормативно-правової бази для забезпечення можливості застосування механізму сек'юритизації страхових ризиків в Україні.

Список використаних джерел:

Страхування катастрофічних ризиків [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://otherreferats.allbest.ru/bank/00796440_0.html.

Види ризиків та їх класифікація [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://studfiles.net/preview/5094118/page:2/>.

Стихійні лиха [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: <https://uk.wikipedia.org>.

Найсмертоносніші стихійні лиха двадцятиліття: карта небезпечних регіонів світу [Електронний ресурс] – Режим доступу до ресурсу: https://24tv.ua/naystrashnishi_stihiyni_liha_20_littya_karta_nebezpechnih_regioniv_n86315

УДК330.34

ТИПИ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ РИНКОВИХ УМОВАХ

Ю. А. Савченко

Запорізька обласна державна адміністрація

сучасний період розвитку суспільства концепція децентралізації не розуміється однозначно, оскільки є дуже складним і багатогранним явищем. При динамічному підході децентралізація означає передачу завдань і ресурсів для їх реалізації з вищих, на нижчі організаційні рівні. При статичному підході це стан забезпечення нижчих за центральний організаційний рівень щодо

завдань і засобів їх реалізації, з правовою охороною незалежності цих рівнів

Спеціалісти програми розвитку ООН UNDP наголошують [1, с. 6], що одна найбільш критичних передумов для переходу децентралізації з теорії на практику - це чітке розуміння концепції. Уміти краще уявити собі що означає децентралізація, як найкраще її можна планувати і здійснювати, всі її тонкощі, і шляхи, як її проблеми можуть бути подолані, розвиток практик і підготовка практикуючих фіхівців, працівників, які повинні бути оснащені відповідними інструментами, які можуть забезпечити аналітичні знання про децентралізацію концептуальної точки зору, що супроводжується реальними та перевіреними на практиці прикладами реалізації концепції на практиці.

Аналіз досвіду децентралізації як у вітчизняних так і у міжнародних наукових дослідженнях свідчить, що вона розглядається як багатогранна концепція. Узагальнюючи трактування можна засвідчити, трактується як що децентралізація, це передача відповідальності, повноважень (влади) та ресурсів національного (державного) рівня до субнаціонального (регіонального, місцевого) рівня. Субнаціональний рівень повинен бути представлений відповідними обраними органами влади до територіальних органів (представництв) центральних органів виконавчої влади [2-3].

Як зазначає О. М. Нижник «існує велика різноманітність типів децентралізації – політичний, адміністративний, та ринковий, які можуть набувати різних форм. Політична (або демократична) децентралізація передбачає передачу повноважень обраним представникам населення певної адміністративно визначеної території (органам місцевого самоврядування) самостійно стягувати визначені види податків (а також встановлення в певних межах їх ставок) та самостійно приймати рішення щодо їх витрачання».

Існує також адміністративна децентралізація, яка «спрямована на делегування владних повноважень стосовно процесу розробки і прийняття рішень, ресурсів і повноважень для надання державних послуг у визначених сферах з центрального до нижчих рівнів влади, галузевих управлінь підвідомчих центральним органам влади, агенцій» [4].

Фіскальна децентралізація це процес передачі повноважень, фінансових ресурсів та відповідальності від центральної влади до місцевих органів влади, один із механізмів забезпечення фінансової стабільності місцевих бюджетів та підвищення ефективності використання і розподілу бюджетних коштів. Тобто для від державних до місцевих органів влади повинні бути передані не лише повноваження щодо здійснення видатків, але й достатній обсяг фінансових та інших ресурсів для їх забезпечення, а також відповідальність за виконання цих повноважень.

Якщо узагальнити форми децентралізації, то можна їх систематизувати за наступною схемою, рис. 1:



Рис. 1 Форми децентралізації (систематизовано автором)

Територіальна децентралізація має важливе значення, тобто передача завдань і засобів їх реалізації до нижчих рівнів державної влади (підрозділів територіального самоврядування) є досить актуальною і важливою формою. Поруч з нею, як додаткові (а іноді й конкурентні) форми відрізняється так звані: функціональна децентралізація, яку іноді називають децентралізація по галузях, яка має обмежений характер і полягає в передачі деяких лише конкретних типів функцій на користь підрозділів нижчого рівня.

Список використаних джерел:

UNDP, Decentralized Governance Monograph: A Global Sampling of Experiences, Management Development and Governance Division, Bureau for Policy Development, April 1998, p. 6

Державна регіональна політика України: особливості та стратегічні пріоритети : монографія / за ред. З. С. Варналія. – Київ, 2007. – 768 с

What is Decentralization [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.worldbank.org

World Bank, (2001), Decentralization in the transition economies: challenges and the road ahead, Poverty Reduction and Economic Management Unit, Europe and Central Asia, pp. 3–11